

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มूलนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก
๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก ๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจาก คุณเพ็ญนิม วสันตสิงห์ ประธานฝ่ายกิจกรรมสัมพันธ์ มูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก และ คุณหญิงแสงเดือน ณ นคร ประธานมูลนิธิฯ เพื่อไปสนทนาธรรมกับคณะกรรมการและอาสาสมัครของมูลนิธิฯ ณ ห้องประชุมชั้น ๓ อาคารมูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๒.๐๐ น.

คุณเพ็ญโฉม วสันตสิงห์ ปัจจุบัน
ท่านมีอายุ ๙๑ ปีแล้ว แต่ยังมีสุขภาพ
แข็งแรง เป็นกำลังสำคัญท่านหนึ่งของ
มูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก ใน
การบำเพ็ญประโยชน์นานาประการเพื่อการ
สงเคราะห์ดูแลครอบครัวของทหารหาญ ที่

เสียสละปกป้องดูแลความมั่นคงของชาติ ท่านเป็นเพื่อนของท่านอาจารย์มาแต่สมัยยัง
เยาว์ และเพิ่งได้พบกับท่านอาจารย์ที่หัวหินโดยบังเอิญเมื่อต้นเดือนกันยายน จึงเป็น
เหตุให้มีการสนทนาธรรมขึ้นที่นี่

มูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัว
ทหารผ่านศึก ในพระราชูปถัมภ์
สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี
ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๑๑
โดยท่านผู้หญิงจงกล กิตติขจร ภริยา
ของจอมพลถนอม กิตติขจร นายก
รัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวง

กลาโหมในสมัยนั้น โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือแก่ครอบครัวของ
ทหารผ่านศึก ซึ่งออกไปปฏิบัติภารกิจเพื่อปกป้องประเทศชาติ

มูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหาร
ผ่านศึก จัดหาทุนเพียงปีละครั้ง ด้วยการ
จำหน่ายดอกไม้ที่ระลึกวันทหารผ่านศึก
(ดอกป๊อบปี้) ซึ่งเป็นดอกไม้สีแดงที่เป็น
สัญลักษณ์ของทหารผ่านศึก สีแดงเป็นสี
ของเลือด ทำให้เรารำลึกถึงเลือดของทหาร
ที่ไหลรินขโลมแผ่นดินในสมรภูมิ โดย
กำหนดให้มีการจำหน่ายดอกป๊อบปี้ในวัน
ทหารผ่านศึก ๓ กุมภาพันธ์ ของทุกปี

อันดับต่อไปนี้ ขออนุญาตนำความการสนทนา ซึ่งเป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ควรจดจำอย่างยิ่ง ในวาระที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้สนทนาธรรมกับท่านผู้ใหญ่หลายท่านที่มีคุณูปการต่อประเทศชาติมาอย่างยาวนาน และแก่อาสาสมัครผู้บำเพ็ญประโยชน์ของมูลนิธิสงเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึก เป็นขณะของความดีสูงสุด คือ ปัญญา ความเข้าใจถูก ความเห็นถูก ในพระธรรมที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดง มีข้อความการสนทนาที่ไพเราะอย่างยิ่ง ที่กล่าวถึงความจริงและความดี โดยความเข้าใจที่ถูกต้องตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และมีพระมหากรุณาแสดงไว้ ควรที่จะได้มีการบันทึกไว้เป็นเกียรติประวัติสืบไป ในวาระอันเป็นมงคลยิ่งที่ผ่านไปแล้ว หมดไปแล้ว และไม่มีวันจะหวนกลับมาได้อีกเลยในสังสารวัฏ

ท่านอาจารย์ :

ก่อนอื่นนะคะ ธรรมะ เป็นเรื่องที่ต้องคิด ไตร่ตรอง เพราะเหตุว่า จะต้องเป็นความเข้าใจของเราเอง ถ้าเราฟังแล้วสองชั่วโมง สองเดือน สองปี แต่ไม่เข้าใจอะไร ก็ไม่มี

ประโยชน์ เพราะฉะนั้น ไม่ขึ้นอยู่กับว่าจะฟังน้อยฟังมาก
แต่ขอให้เข้าใจ แต่ละคำ ที่ได้ฟัง เพราะเหตุว่า พระธรรม
เป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริง ซึ่ง
ขณะนี้ก็มีสิ่งที่มีจริง ๆ แล้วเราก็ไม่เคยได้ฟังความจริง
ของสิ่งที่มีจริง ๆ เลย ต่อเมื่อไหร่ ได้ฟังแต่ละคำของ
พระพุทธรเจ้า จะรู้ว่า เป็นคำที่ลึกซึ้ง เพราะกล่าวถึงสิ่งที่มี
จริง แต่จะยากไหม? ลองคิดดู เป็นคำของพระสัมมาสัม
พุทธรเจ้า ไม่ใช่คำของคนอื่น!!!

...เพราะฉะนั้น ต้องต่างกับคำของคนอื่นทั้งหมด แม้ใน
สมัยพุทธกาลก็มีคำของครูบาอาจารย์มากมาย แต่ก็
ไม่ใช่คำของพระสัมมาสัมพุทธรเจ้า เมื่อพระสัมมา
สัมพุทธรเจ้าทรงตรัสรู้แล้ว ก็เห็นว่า มีผู้ที่มีโอกาสจะเข้าใจ
สิ่งที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้ จึงทรงแสดง...

...ก่อนอื่นต้องรู้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นใคร? แล้วเราเป็นใคร? เราเป็นปุถุชน หมายความว่า คนที่ยังมีกิเลสมากและยังไม่มีความเข้าใจอย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้และทรงแสดง แต่พระองค์ไม่มีใครเปรียบได้เลย ไม่ว่าจะเป็นสวรรค์ เทพชั้นใด หรือพรหมชั้นใดก็ตาม มาเฝ้าเพื่อกราบทูลถามสิ่งที่แม้พวกพรหมเหล่านั้น ทำกุศลจนกระทั่งเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นพรหม ก็ยังไม่สามารถที่จะรู้อย่างที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้...

...ด้วยเหตุนี้ แต่ละคำ ก็เป็นคำที่มีค่าอย่างยิ่ง เป็นธรรมรัตนะ ที่เรากล่าวว่าพระรัตนตรัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระพุทธรัตนนะ เพราะทรงตรัสรู้ความจริง แต่ถ้าเรายังไม่ได้ฟังความจริงเลย เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อะไร รู้ความจริงอะไร ด้วยเหตุนี้ จึงทรงแสดงพระธรรมให้คนอื่นมีโอกาสดำฟังได้เข้าใจจนกระทั่งเป็นปัญญาของตนเอง...

...เพราะฉะนั้น การฟังธรรมแต่ละครั้ง เพื่อเข้าใจธรรมะ คือ คำที่ได้ฟังจริง ๆ เป็นผู้ที่ตรงต่อตนเองและธรรมะด้วย เพราะว่าข้อความในพระไตรปิฎกมีว่า ผู้ที่เป็นผู้ตรงเท่านั้นที่จะได้สาระจากพระธรรม เพราะฉะนั้น แต่ละคำ "ตรง" เพราะเหตุว่าเป็นความจริงซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ เปลี่ยนไม่ได้เลยสักคำเดียว เป็นคำที่เมื่อตรัสไว้แล้ว ไม่เป็นสอง คือ ไม่เปลี่ยน จะเปลี่ยนได้อย่างไรเมื่อ ทรงตรัสรู้ความจริง ถึงที่สุด

ด้วยเหตุนี้ พระธรรมที่ทรงแสดง สามารถที่จะเข้าใจได้ทุก กาลสมัย แม้ในสมัยนี้เอง แต่ต้องรู้ว่าลึกซึ้งและยาก เพราะเหตุว่า เป็นสิ่งที่คนธรรมดาไม่รู้ แต่พระสัมมาสัม พุทธเจ้าทรงตรัสรู้ และทรงแสดงให้คนอื่นเริ่มเข้าใจ ความจริงนั้นด้วย ด้วยเหตุนี้พระธรรมที่ทรงแสดงที่จะทำ ให้เข้าใจจนกระทั่งถึงการดับกิเลสได้ จึงเป็นธรรมรัตนะ พระรัตนตรัยมี ๓ พระพุทธรัตนะ คือ พระสัมมาสัมพุทธ เจ้า ธรรมรัตนะ คือ ธรรมะซึ่งน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง เพราะ เหตุว่า สามารถที่จะทำให้เกิดความเห็นถูกความเข้าใจ ถูก ซึ่งภาษาบาลีใช้คำว่า "ปัญญา" คนไทยเราใช้คำนี้ แต่ ไม่ได้เข้าใจว่า ปัญญา รู้ความจริง แต่ว่า ความจริง นั้น คืออะไร...

...เพราะฉะนั้น จะเป็นประโยชน์มาก ถ้าเราได้ฟังแต่ละ คำ แล้วก็พิจารณา จนกระทั่งเข้าใจคำนั้นจริง ๆ เช่น

ปัญญา รู้อะไร? ถ้ายังไม่ฟังก็ยาก คนโน้นก็คิดว่าปัญญา
รู้อย่างนั้น ปัญญารู้แบบนี้ ปัญญาสามารถที่จะสร้างสิ่ง
ต่าง ๆ ที่ดูเหมือนน่าอัศจรรย์ในแต่ละยุคสมัย แต่ไม่รู้จัก
ตัวเอง ไม่รู้จักจิต ไม่รู้จักความสุข ความทุกข์ เพราะคนที่
มีความสามารถก็ยังมีทุกข์

แสดงให้เห็นว่า ต่างกันมากกับคำสอนของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าซึ่งผู้ใดที่ได้ฟังเข้าใจแล้ว จะค่อย ๆ พ้นจากความ
ทุกข์ เพราะเหตุว่า จริง ๆ แล้ว มีทุกข์ทุกขณะ แต่ก็ไม่รู้
จนกว่าจะได้ฟังพระธรรม เมื่อมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น
สามารถที่จะรู้ตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากความเป็น
ปุถุชน ผู้ไม่รู้อะไรเลย ผู้มากด้วยกิเลส ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น
จนกระทั่งละความไม่รู้และค่อย ๆ ละคลายกิเลส
จนกระทั่งกิเลสดับหมดไม่เหลือ นี่คือการน่าอัศจรรย์ยิ่ง
ของพระปัญญาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งจากผู้ที่มี
กิเลสมาก ไม่มีกิเลสเลย เมื่อได้เข้าใจความจริง...

...พระธรรมที่ทรงแสดงไว้ ๔๕ พรรษา ก็ยังมีจารึกใน พระไตรปิฎก แต่ว่าคนที่อ่านออกเขียนได้ อ่าน พระไตรปิฎกได้ แต่ไม่เข้าใจ ต้องอาศัยการฟังและการ ไตร่ตรองแล้วก็เข้าใจแต่ละคำ ขณะนี้ ก็เข้าใจ ความหมายของรัตนะทั้ง ๓ คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็น พระพุทธรัตนะ พระธรรมที่ทรงแสดง จนกระทั่ง สามารถที่จะดับกิเลสได้ เป็นธรรมรัตนะ และผู้ที่ดับกิเลส ได้จริงตามที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดง เป็นพระสงฆ์ สาวก แต่ต้องเป็นอริยสงฆ์ผู้ที่รู้แจ้งอริยสัจธรรมแล้ว จึงเป็นรัตนะ เป็นสังฆรัตนะ...

...เพราะฉะนั้น ที่เรากล่าวถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง มีพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง มีพระธรรมเป็นที่พึ่ง มีพระ อริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง ต้องเป็นผู้ตรง ถ้าเรายังไม่เข้าใจพระ ธรรม เรายังไม่ได้พึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ได้แต่ กราบไหว้บูชา แต่บูชาอะไร? เพราะเหตุว่า ถ้ายังไม่ได้ ศึกษาธรรมะ ไม่เข้าใจธรรมะ เราบูชา "ชื่อ" พระสัมมาสัม พุทธเจ้า บูชาพระคุณที่มีผู้กล่าวว่าพระองค์ได้ทรงตรัสรู้ และดับกิเลสหมดแล้ว แต่เรายังไม่ได้เข้าใจในความเป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย!!!!...

...เพราะฉะนั้น ความเป็นผู้ตรง ก็จะตรงกับข้อความที่ทรง
แสดงไว้ในพระไตรปิฎก "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา" พระ
ผู้มีพระภาคฯ ตรัสด้วยพระองค์เอง เพราะเหตุว่าความ
เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้อยู่ที่รูปร่างกาย ไม่ได้อยู่ที่
ที่ความเป็นเจ้าชายในสกุลศากยะ แต่ว่า จากพระปัญญา
คุณ ซึ่งสามารถที่จะรู้ความจริง ไม่มีผู้ใดเปรียบได้เลยใน
จักรวาลทั้งหมด เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยพระ
คุณนาม เพราะฉะนั้น ก็จะได้เห็นว่า เพียงได้ยินชื่อพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าและกล่าวว่าขอถึงพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า ต้องเป็นผู้ตรงกว่านั้น คือ ฟังพระองค์ ด้วยการฟัง
พระธรรม และเห็นคุณของพระปัญญาคุณ พระบริสุทธิ
คุณ ที่หมดจากกิเลส และพระมหากรุณาคุณ ที่ถ้าไม่ตรัส
คำสอนใด ๆ คนอื่นไม่มีทางเข้าใจสิ่งที่กำลังมีในขณะนี้
ว่าความจริงเป็นอย่างนี้!!!...

...พระธรรมคำสอน สามารถที่จะรู้และเข้าใจได้ทุกกาลสมัย เพราะว่าเป็นสิ่งที่มีจริง ไม่ว่าที่ไหนก็มีสิ่งที่มีจริง เราอาจจะบอกว่า มีคน มีสัตว์ มีเทวดา มีพรหม มีดอกไม้มี่ ภูเขาไฟ มีอะไรต่าง ๆ ถ้ารู้เพียงเท่านี้ ไม่ใช่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ทว่าตรัสรู้ละเอียดยิ่งกว่านั้น ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ถึงทีละหนึ่งของสิ่งที่มีจริง เช่น ขณะนี้ "เห็น" มีจริง ๆ ใครเคยรู้ความจริงของ "เห็น" บ้าง? เป็น "เราเห็น" มานานแสนนาน เหมือนปุถุชนที่ไม่ได้ฟังพระธรรม เขาเข้าใจว่าเขาเห็น ทุกคนก็เข้าใจว่าเห็น สัตว์ก็เห็น นกก็เห็น แต่ลืมนึกว่าเห็นต้องเกิดขึ้น ถ้าเห็นไม่เกิด ไม่มีเห็น อย่างคนตาบอด ไม่เห็น เพราะเห็นไม่เกิด...

...เพราะฉะนั้น ถ้าโลกนี้ว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลยทั้งสิ้น ไม่มีโลก!!! ไม่มีอะไร แต่เมื่อมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้น สิ่งนั้นแหละเป็นโลก มีแล้ว เกิดแล้ว ขณะนี้ที่ว่าเป็นโลก ก็เพราะเหตุว่า มีหลายสิ่งเกิดขึ้นพร้อมกันหมดเลยทั้งโลก ก็เลยเข้าใจว่าโลกมีมากมายหลายอย่าง มีทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ความจริงต้องเป็นทีละหนึ่ง ซึ่งหลากหลายมาก และไม่ซ้ำกันด้วย เช่น "เห็น" มีจริง ๆ "ได้ยิน" มีจริง ๆ แต่ เห็น ไม่ใช่ ได้ยิน เห็นต้องเกิดในขณะที่เห็น ได้ยินต้องเกิดในขณะที่ได้ยิน เพราะฉะนั้น เราเข้าใจว่ามีคน มีสัตว์ มีโลก

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ทุกอย่าง แต่ละหนึ่ง
ละเอียดอย่างยิ่ง จนแสดงให้เข้าใจถูกต้องว่า สิ่งที่มี
ทั้งหมด เกิด ถ้าไม่เกิด ไม่มี แต่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ใครจะคิด
บ้างว่า "เห็น" ขณะนี้ เกิดแล้วดับ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา
ทุกคำที่ทรงแสดงเป็นความจริงของสภาพธรรมะทุกอย่าง
ซึ่งเกิด เมื่อเกิดแล้วต้องดับ แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย เสียง
ขณะนี้ ก่อนเสียงปรากฏ ไม่มีเสียง แล้วเสียงก็เกิดขึ้น
ปรากฏว่ามี เสียงนี้ ไม่ใช่เสียงอื่น แล้วเสียงนี้ก็ดับไป แล้ว
ก็ไม่กลับมาอีก...

...พระธรรมทั้งหมดที่ทรงแสดง แสดงความจริงของสิ่งที่มี
จริง และใช้คำว่า "ธรรมะ" ซึ่งคำว่าธรรมะ เป็นภาษาบาลี
แต่เราเอามาใช้ในภาษาไทย แต่เราเฝินมาก ชอบใช้คำ
ภาษาอื่นโดยที่ไม่ได้เข้าใจความจริงอย่างละเอียดยิ่งของ
คำนั้น เพราะฉะนั้น จะใช้คำไหนเราก็ใช้ตามใจชอบ แต่
ว่าไม่ได้ศึกษาให้เข้าใจว่าแท้ที่จริงแล้วคำนั้น ความจริง
คืออะไร อย่างธรรมะ ใครจะตอบบ้าง ว่าธรรมะคืออะไร?
แต่พูดแล้วใช่ไหม? ต้องมีคนพูดแน่ ๆ ยุติธรรมก็พูด
อธรรมก็พูด แต่ว่า ลึกซึ้งกว่านั้นคือ แค่ "ธรรมะ" คำเดียว
ต้องหมายความว่าสิ่งที่มีจริง ๆ เพราะฉะนั้น การตรัสรู้
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้สิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ไม่มี
แล้วจะไปตรัสรู้อะไร...

...สิ่งที่พระองค์ทรงตรัสรู้ ก็คือ ทรงตรัสรู้สิ่งที่มี ซึ่งคนอื่นไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ แต่ด้วยการตรัสรู้ ตรัสรู้สิ่งที่มี ไม่ว่าวันนี้มีอะไรเกิดขึ้นทั้งหมด ตั้งแต่เช้าจนถึงเมื่อวานนี้ พรุ่งนี้ต่อไป ทุกสิ่งที่มีจริงเป็นธรรมะ แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง แต่ละหนึ่ง ซึ่งจากไม่มี ก็มี แล้วก็มีไม่มี ซึ่งไม่สามารถจะไปตามหาได้อีกเลยในสังสารวัฏ...

...เพราะฉะนั้น เกิดมาชั่วคราว ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้าแน่นอน แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่า วันไหนจะสิ้นสุดความเป็นบุคคลนี้ ไม่อยากจะจากโลกนี้ แต่มีใครบ้าง ที่ไม่จากไป? แต่ก่อนจากไป คิดบ้างไหม? ว่าระหว่างที่มีชีวิตอยู่ เราทำอะไรบ้าง? หรือมีอะไรเกิดกับเราบ้าง? ดี-ชั่ว แค่นั้น? ไม่รู้เลย แต่ว่า จากการได้ฟังพระธรรม เห็นธรรมะตามความเป็นจริงว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ละหนึ่ง ตามเหตุตามปัจจัย ไม่มีสิ่งใดที่จะเกิดขึ้นได้โดยความปรารถนา โดยความต้องการ อยากจะไม่โกรธ ก็โกรธ ไม่อยากจะทำผิด ก็ผิด แสดงความเป็นอนัตตา ธรรมะทั้งหลายเกิดขึ้น ดับไป ไม่

อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา มีใครสามารถที่จะบังคับบัญชาได้ แต่ละคนเกิดแล้ว เลือกเกิดไม่ได้เลย ขณะที่เกิด ไม่รู้ด้วยว่าอยู่ไหน? มาจากไหน? แต่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงแสดงความจริงของธรรมะทั้งหมดที่มี ทุกอย่าง แม้แต่ในขณะที่เกิด และเมื่อเกิดแล้ว ต่อไปเป็นอย่างไร แต่ละสภาพธรรมะ จนกระทั่งถึงขณะสุดท้าย ถึงแม้ว่าเราใช้คำว่า ตาย หมายความว่าถึงจิตขณะสุดท้ายเกิดแล้วดับไป พันสภาพความเป็นบุคคลนี้ ไม่กลับมาที่จะเป็นคนอื่นอีกได้เลย แต่ก็มีภารกิจที่จะต้องเกิดสืบต่อทันที...

...เพราะฉะนั้น เราพูดถึงจะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ก็เปลี่ยนเป็นว่า จะเกิดเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ใช่ไหม? เพราะเหตุว่าตายแล้วเกิด ทันที!!! นี่ใครรู้? ขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นสิ่งที่มีทั้งหมด แต่ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรมเลย ไม่สามารถที่จะรู้ได้เลยว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงความจริงให้คนเข้าใจถูกต้อง จนกระทั่งสามารถที่จะค่อย ๆ หมด

ความไม่รู้ หมดกิเลส ที่ละเล็ก ที่ละน้อย จนกระทั่ง ที่ทุกคนบอกว่า ถ้าหมดกิเลสได้ ต้องสบายแน่ เพราะเหตุว่า ที่ เป็นทุกข์ เดือดร้อน เพราะกิเลส...

...ถึงแม้ว่าจะแข็งแรงดี ใจเป็นทุกข์ได้ไหม? แน่นอนเลย มีทรัพย์สมบัติมาก ใจเป็นทุกข์ได้ไหม? มีชื่อเสียงมาก เป็นทุกข์ได้ไหม? มีเกียรติยศมาก ชั่วคราวทั้งหมด!!! แต่ว่า ยาทั้งหลาย สามารถรักษาได้เพียงกาย แต่ใจ ใครจะรักษาได้? แต่ผู้ที่จะทรงรักษาได้ผู้เดียวคือพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงรักษาใช้ สภาพธรรมที่ทำลายจิต คือกิเลส ทำให้จิตเศร้าหมอง เดือดร้อน เป็นทุกข์มาก ด้วยประการต่าง ๆ ช้ำแล้วช้ำเล่า แต่พระผู้มีพระภาคฯ ก็ ทรงแสดงความจริงซึ่งเหมือนยาที่รักษาโรคซึ่งคนอื่นรักษาไม่ได้เลย...

...เกิดมา คนที่จะพ้นจากทุกข์กาย ไม่มี ต้องป่วยไข้ได้เจ็บ
 นิด ๆ หน่อย ๆ ก็ต้องมีไข้ไหม? เราก็แสวงหายาเพื่อที่จะ
 รักษา แต่ไม่เคยคิดที่จะแสวงหายาที่จะรักษาโรคกิเลส ที่
 นำความทุกข์มาให้

เพราะฉะนั้น ถ้ามีโอกาสได้ฟังพระธรรม และ ประโยชน์
 ของการฟังไม่ว่าที่ไหน เมื่อไหร่ จากใคร วันไหน เวลาไหน
 ก็คือ ขอให้เข้าใจคำที่ได้ฟัง สำหรับวันนี้ ก็มีคำว่า ธรรมะ
 หมายความว่า สิ่งที่มีจริงทั้งหมด เริ่มรู้ว่า ไม่ได้เพียงแค่
 กุศลธรรม อกุศลธรรม หรือ อธรรมอย่างที่เราเคยได้ยิน
 ยุติธรรม อะไรต่าง ๆ เหล่านั้น แต่เริ่มเข้าใจคำนี้ว่า พระ
 อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ความจริง ซึ่งต้องเป็น
 สิ่งที่มีจริง ไม่ได้ทรงตรัสรู้สิ่งที่ไม่มี และสิ่งที่มี ไม่ใช่ว่า
 ผ่านไปไม่รู้ ถ้าผ่านไปไม่รู้จะเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ไม่ได้...

...เพราะฉะนั้น ขณะนี้ทุกอย่างที่ปรากฏว่ามีจริง ทุกอย่าง
 นั้น เป็นธรรมะ!!! ได้ยินคำว่า ธรรมะ ก็คือ สิ่งที่มีจริง ซึ่ง
 เกิดปรากฏว่ามีจริง ๆ "เสียง" เป็นธรรมะหรือเปล่า? เป็น
 แนนอน มีจริง "คิด" เป็นธรรมะหรือเปล่า? เป็น เมื่อไหร่

เมื่อคิด เพราะฉะนั้น ขณะไหนก็ตามที่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
เกิดขึ้น สิ่งนั้นจริง จะบอกว่าไม่จริงไม่ได้ แต่เราไม่รู้ว่าเรา
คิดเรื่องอะไร และทำไมเราคิดอย่างนั้น และคิดดีหรือ
เปล่า? หรือว่าคิดไม่ดี? ทั้งหมดเป็นคำสอนอย่างละเอียด
ยี่ง ด้วยพระมหากรุณาที่จะทำให้คนที่ได้ฟัง มีความ
เข้าใจสิ่งที่มีแล้ว ตั้งแต่เกิด และกำลังมีในขณะนี้ แล้วก็
จะมีต่อไปด้วย...

...ก็เป็นเรื่องละเอียด อาจจะได้ยินได้ฟังคำคนอื่น
เรื่องอื่นมามาก แต่คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องทรง
แสดงความจริงของสิ่งซึ่งกำลังมี ให้เข้าใจความจริงว่า นี่
แหละคือธรรมะ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง
แสดง ๔๕ พรรษา นานถึงอย่างนั้น เพื่ออะไร? เพื่อให้
เข้าใจจริง ๆ ไม่ใช่ฟังเฉิน ๆ แล้วก็ได้ยินคำว่าพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าก็กราบไหว้บูชา เพียงคิดว่าพระองค์เป็นผู้ที่
ประเสริฐที่สุด ไม่มีใครเทียบเท่า แต่ยิ่งกว่านั้นก็คือว่า ได้
ประโยชน์จากการที่พระองค์ตรัสคำจริง ให้เราสามารถที่
จะเข้าใจได้...

...ขณะนี้ สิ่งที่มีจริงทั้งหมด เป็นธรรมชาติ แต่ต้องไม่ลืม แต่
ละหนึ่ง ปนกันไม่ได้เลย เห็นไม่ใช่ได้ยิน คิดไม่ใช่จำ สุข
ไม่ใช่ทุกข์ ชอบไม่ใช่ไม่ชอบ ทั้งหมดในชีวิต เป็นธรรมชาติ
เพราะฉะนั้น ขณะแรกที่เกิด เราเกิด หรือว่า อะไรเกิด?...

...ทุกอย่าง ทุกขณะ เป็นธรรมชาติ ซึ่งเป็นอนัตตา เริ่มเข้าใจ
ธรรมชาติ เป็นสิ่งที่มีจริงทุกขณะ คำใดก็ตามที่กล่าวถึง
ความจริงของธรรมชาติ คำนั้นเป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้า เป็นวาจาสุขจะ จริงเพราะว่ามีสิ่งที่เป็นจริงใน
ขณะนั้น ที่สามารถที่จะเข้าใจได้

ยังมีคำถามไหม? เรื่องตั้งสติ ตั้งไม่ได้ เพราะยังไม่มีรู้จัก
สติ ถ้าได้ยินคำว่าสติ เป็นจิตหรือเปล่า? เรามี ๓ คำ จิต
เจตสิก รูป ถ้าพูดถึงสติ เป็นจิตหรือเปล่า? ไม่ใช่ เป็น
อะไรคะ? เป็นเจตสิก เห็นไหม จิตรู้อย่างเดียว เจตสิกมี
ทั้งหมด ๕๒ ประเภท ทั้งวันของเราคือจิตและเจตสิก
ประเภทหนึ่งประเภทใด...

...เราไม่ต้องไปไกลมาก เพียงแต่ให้เข้าใจแต่ละคำให้ถูกต้อง ว่าคำไหนเป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคือพูดถึงสิ่งที่มี พระองค์ตรัสรู้ความจริงของสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ไม่มี เพราะฉะนั้น ความจริงนี้เป็นความจริงซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย แล้วแต่ว่าใครจะได้ยินได้ฟัง ใครจะเข้าใจมากน้อยแค่ไหน ถ้าเข้าใจเมื่อไหร่ "ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา" รู้ว่าขณะนี้พระองค์ตรัสรู้เป็นจิต เป็นเจตสิก เป็นรูป...

..เมื่อนี้ยังไม่มีคำตอบหรือว่ามีแล้ว ขอให้ดัง ๆ หน่อย ได้ไหม "สติ" เป็นธรรมะหรือเปล่า? ได้ยินคำนี้บ่อย ๆ แต่เข้าใจผิดมาก ๆ ดีนดี ๆ ถ้าไม่มีสติเดียวรถจะชน ผิดแล้ว!!!

เพราะเหตุว่า "สติ" เป็นธรรมะฝ่ายดี คือ ขณะนั้น ไม่ใช่โลกะความติดข้อง ไม่ใช่โทสะ ไม่ใช่โมหะ เมื่อเป็นธรรมะฝ่ายดี เกิดแล้วเป็นไปในทางดี ขณะใดที่ให้สิ่งที่

ประโยชน์แก่คนอื่น ไม่ใช่เรา!!! สติเจตสิกเกิดขึ้น ระลึก
เป็นไปในการให้ เห็นไหม? ถ้าขณะนั้นเราไม่ได้ให้ ก็
เพราะสติไม่ได้ระลึกเป็นไปในการให้ เพราะฉะนั้น สติ
เป็นสภาพธรรมะฝ่ายดี ความดีทั้งหมด จิตที่ดีทุกขณะ
เพราะสติเกิดขึ้น...

...ขณะที่โกรธ ขณะนั้นไม่มีสติเกิดร่วมด้วย แต่พอมี
ความเมตตา ทุกคนเกิดมานี้เหมือนกันหมด เกิดมา
เพราะความไม่รู้ ทุกคนเป็นไปตามกรรม ดีชั่วต่างกันตาม
การสะสม แล้วก็จะจากโลกนี้ไป จะโกรธกันทำไมและ
โกรธอะไร? โกรธ "เห็น" หรือว่า โกรธ "ได้ยิน" หรือว่า โกรธ
"คิด" แต่โกรธไปแล้วก็กลายเป็นคน ซึ่งเราไม่ชอบหรือว่า
เขาทำสิ่งที่ไม่ดี แต่ความจริงแล้ว ขณะที่กำลังคิดถึง
ความไม่ดีของคนอื่น จิตขณะนั้นของเรา ดีหรือไม่ดี? ถ้ามี
ความเมตตา ก็รู้ว่าสิ่งที่ใครก็ตามทำไม่ดี เขาต้องได้รับผล
ของกรรมนั้น เราไม่จำเป็นที่จะต้องไปคิดถึงหรือว่าหวัง
ร้ายต่อใครเลยทั้งสิ้น...

...เพราะฉะนั้น คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เห็น
ถูกต้องว่า อกุศลทั้งหลายจะทำร้ายผู้ที่ขณะนั้นมี
อกุศล แต่ไม่ใช่หมายความว่า เราเห็นถูกเป็นผิด หรือ
เห็นผิดเป็นถูก สิ่งที่ถูก ต้องถูก เพราะฉะนั้น ความเมตตา
ก็คือว่า ให้ทุกคนเป็นคนดี ทำสิ่งที่ถูกต้อง และจิตเป็น
เมตตา ขณะนั้นเป็นสติ ทุกอย่างที่ดี เพราะสติ ธรรมะ
ฝ่ายดีเกิดขึ้น ธรรมะฝ่ายดีซึ่งเป็นเจตสิกมีทั้งหมด ๒๕
ประเภท ในบรรดาเจตสิกทั้งหมด ๕๒ ธรรมะที่เป็นฝ่ายดี
มี ๒๕ เจตสิก แสดงว่า ความไม่โกรธ ก็เป็นเจตสิก ไม่ใช่
เรา ความไม่ติดข้อง มีการที่จะสละเพื่อประโยชน์สุขของ
คนอื่นได้ ขณะนั้นก็ไม่ใช่เรา เพราะบางคนสละไม่ได้
เพราะสติไม่เกิด แต่เมื่อใดสติเกิดและเห็นว่าสิ่งนั้นเป็น
ประโยชน์แก่คนอื่น ขณะนั้นไม่ใช่เรา แต่สติเกิดขึ้น...

...เพราะฉะนั้น สติเกิดขึ้น กายดี วาจาดี ใจดี นั้งเฉย ๆ ก็
ไม่ประทุษร้ายใคร คิดแต่จะช่วยเหลือคนอื่น ขณะนั้น
เพราะสติ เพราะฉะนั้น เวลาที่กุศลจิตเกิด เพราะธรรมชาติ
ฝ่ายดีที่เป็นเจตสิกเกิด ทำให้มีการกระทำที่เป็นกุศล ใน
ทาน การให้ ในศีล หรือว่า ในการอบรมเจริญปัญญา ที่
จะเข้าใจถูก เห็นถูก เพราะสติรู้ว่า การไม่รู้ ไม่เป็น
ประโยชน์ แต่การรู้ และการเข้าใจ เป็นประโยชน์ นี่ก็คือ
"สติ" และ ขณะนั้นก็เป็น "ปัญญา" ด้วย!!!

ปัญญารู้โดย ถ้าปราศจากปัญญา ก็ต้องวนเวียนไปใน
สังสารวัฏ จะเกิดดีก็เพราะกรรมดี แต่ก็ไม่รู้อยู่นั่น
แหละ!!!...

...เพราะฉะนั้น ไม่มีโอกาสที่จะรู้จักพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่โอกาสที่ได้ฟัง "คำ" และรู้ว่า คำนี้จะไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟังเลย ถ้าไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ทำให้เห็น ประโยชน์ว่า คำของพระองค์ไม่ได้ยากเกินไป อยู่ที่ว่า เรามีศรัทธา เห็นประโยชน์ และเห็นคุณค่าหรือเปล่า? ว่าเรา เกิดมาและจากโลกนี้ไป ด้วยความไม่รู้เหมือนเดิม เหมือนชาติก่อนๆ และถ้ายังไม่รู้เพิ่มขึ้น ติดข้องมากขึ้น แต่การที่เราได้เริ่มเข้าใจความจริง แล้วดีขึ้น แล้วมี ปัญญาเข้าใจความจริงขึ้น ก็จะเป็นปัจจัยทำให้มีโอกาส ได้ฟังพระธรรมต่อไป ได้เข้าใจเพิ่มขึ้น เพราะบนสวรรค์ มีการฟังธรรมะ มีศาลาสุธรรมมา แล้วแต่ว่าใครจะไปฟัง หรือไม่ไปฟัง โลกนี้ก็เหมือนกัน มีที่ที่จะได้ฟังธรรมะ แล้วแต่ว่าใครจะไปฟังหรือไม่ไปฟัง ก็เหมือนกับศาลา สุธรรมมา ซึ่งไปเพลิดเพลินอยู่บนนั้น ก็เหมือนกับเสวยสุข ในโลกนี้ แต่ก็ไม่ได้ฟังธรรมะ

แต่ว่า มีความสุขด้วย มีความดีด้วย และเข้าใจธรรมะ ด้วย ย่อมดีขึ้น ดีขึ้น ดีขึ้น จนถึงการที่จะดับกิเลสได้!!!!...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคณะกรรมการและอาสาสมัคร
มุลินีสังเคราะห์ครอบครัวทหารผ่านศึกทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

